

ganske paa samme Maade, det er noget, der stadig kommer igen, og som utvivlsomt ogsaa har sin Rigtighed. Med dette for Øje har Justitsministeriet, under hvilket Jordemoderuddannelsen jo ikke sorterer, henvendt sig til Kultusministeriet med en Henstilling, om ikke de paaklagede Forhold kunde ændres paa en eller anden Maade, og navnlig om de ikke kunde ændres saaledes, at man ved Antagelse af Jordemodererelever saa vidt gør ligt indenfor en vis Grænse fortrinsvis tog Hensyn til saadanne, som vare fødte paa Landet og vare villige til efter deres Uddannelse at modtage Stillingen som Distriktsjordemødre der. Det har imidlertid vist sig, at denne Vej ikke er fremkommelig. Forslaget har vist sig at støde paa Modstand fra Lederen af Fødselsstiftelsen, som ogsaa er Leder af Jordemodereksamenen, og som endelig er Formand for Jordemoderforeningen. Derfor har jeg, da denne Side af Sagen jo ikke sorterer under Justitsministeriet, set mig nødsaget til som Afslutning paa den Sag, der rejstes af Amtmanden for Københavns Amt under 8. Juli, at indskrænke mig til at meddele Amsraadene, at Justitsministeriet ikke finder sig foranlediget til for Tiden at fremkomme med noget Forslag om Ændring i Loven af 1ste April 1893, men at man maa henstille til Amtraadene i saadanne Tilfælde, hvor det viser sig besværligt, at faa Jordemoderpladserne besatte, at gaa til Maksimum efter den nævnte Lov og at søge at komme ud over de Vanskeligheder, der ikke desto mindre maatte opstaa, ved at henvende sig til Justitsministeriet, som erklærer sig rede til at give Approbation paa Forhøjelser i enkelte Tilfælde, og ligeledes rede til at forhandle med Indenrigsministeriet for at skaffe Samtykke dertil fra dette.

Det er altsaa den Afgørelse, jeg har truffet og, alt vel overvejet, under Hensyn til samtlige Omstændigheder, har ment at burde træffe, og som jeg haaber, tillige indeholder Svar paa det ærede Medlems Forespørgsel.

Forespørgeren (Sonne): Jeg maatte uægtelig være nøjsom, ja, meget nøjsom, hvis jeg kunde føle mig tilfredsstillt ved det af den højtærede Minister afgivne Tilsvaret og den Stilling, han ifølge dette indtager til den Sag, jeg her har søgt at paakalde hans velvillige Interesse for. Den højtærede Ministers Tilsvaret formede sig jo nemlig som en sammenhængende Kæde af Indvendinger og Betæneligheder, som ikke levede Plads for nogen eneste

Indrømmelse. Som en saadan kan jeg nemlig ikke anerkende den højtærede Ministers Tilkendegivelse af, at han vilde være villig til i alle Tilfælde, hvor man ikke kunde faa Jordemoderpladserne besatte, at indrømme Adgang til at forhøje Lovens Maksimumsgrænse, altsaa aabne Adgang til Dispensation fra den nuværende Lov. Vi vide jo, som ogsaa den højtærede Minister fremhævede, at Amsraadene kun i meget ringe Udstrækning benytte Adgangen til at gaa til Maksimumssatsen i den nugældende Lov, og de ville altsaa kun undtagelsesvis kunne ventes at ville benytte en saadan Dispensation til at gaa ud over Maksimumsgrænsen. Der kan i og for sig ikke være meget at sige dertil. Amsraadene betragte sig jo ret naturlig som bestaltede Vogtere for Amsrepartitionsfonden, som atter er at anse for det saakaldte betrængte Landbrugs amtskommunale Krigskasse, den, som ethvert Amsraad vil mene sig henvist til at skulle omgaa med omsigtsfuld Økonomi. Det forekommer mig, at man ikke kan bebrejde Amsraadene, at de ikke finde Anledning til i større Udstrækning at søge Dispensation fra den bestaaende Lov. Jeg mener nemlig, at Amsraadene maa være i deres Ret, naar de ræsonnere som saa, at en af Bevillingsmyndigheden, af Regering og Rigsdag, vedtagen Lov maa være Norm, saaledes at de Sætsler, som indeholdes deri, maa siges i Almindelighed at repræsentere et passende og tidsvarende Vederlag for dem, der skulle lønnes derigennem. Hvis Forholdet er det, at der kræves Dispensation i videre Udstrækning for at gøre den paagældende Lov brugelig, ligger deri en Tilkendegivelse af, at den paagældende Lønningslov er slet og trænger til Afløsning. Jeg mener derfor, at Ansvar for de utilfredsstillende Lønningsvilkaar for Jordemødrene hviler ikke hos Amsraadene, men hos Regering og Rigsdag. Det er Følelsen af min Meddelagtighed i dette Ansvar, som har foranlediget mig til her at drage denne Sag frem. Jeg følger i øvrigt i denne Forbindelse til, at hvis en af disse Faktorer, henholdsvis Regering og Rigsdag, unddrager sig sin Medvirkning til at raade Bod paa den nuværende utilfredsstillende Ordning, er fra det Øjeblik af Eneansvaret for den utilfredsstillende Ordning deponeret hos det Led af Bevillingsmyndigheden, som stiller sig afvisende overfor Reformen.

Den højtærede Minister fæstede sig stærkt ved Amternes Erklæringer og op-